

Skatinkime vieni kitus

**Pagrindinė eilutė: „Svarstykite vieni kitus, kad skatintume meilei ir geriems darbams.“
Hebrajams 10:24**

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Hebrajams 10:22-25**

Paprastai žodis „skatinti“ vartojamas apibūdinti pyktį ar piktą valią. Tačiau pagrindinėje eilutėje apaštalas šį žodį vartoja apibūdinti skatinimą daryti gera, krikščioniško augimo meilėje ir geruose darbuose skatinimą. Kitas šio posakio vertimas yra „motyvuoti vieni kitus“.

Vienas kitą skatinti mylėti ir daryti gerus darbus yra tikrasis Viešpaties pasekėjų tikslas ir prasmė, kai jie susirenka. Visiems mums reikalinga pagalba ir padrąšinimas, kuriuos gauname bendraudami su tais, kurie turi tokį pat brangų tikėjimą. Apaštalas taip pat pabrėžia, kad bendravimas su broliais tampa vis svarbesnis, nes „matome, kad artėja ta diena“. Hebrajams 10:25

Kad tinkamai padrąsintume vieni kitus meilei ir geriems darbams, apaštalas nurodo, kad pirmiausia turime „atsižvelgti vieni į kitus“. Tai reiškia, kad turime ugdyti širdies užuojautą kitiems, atsižvelgdami į jų išbandymus, sunkumus ir silpnybes. Šiame raginime „motyvuoti vieni kitus“ meilei ir geriems darbams aprašyta graži dvasinė pusiausvyra. Nei meilė, nei uolumas gerų darbų atžvilgiu nėra nepriklausomi vienas nuo kito. Tikra krikščioniška meilė negali egzistuoti, jei ji

nepasireiškia gerais darbais. Taip pat negali būti darbų, kurie Viešpaties akyse būtų laikomi gerais, jei jie nėra tikros krikščioniškos meilės išdava ar pasireiškimas.

Gerai darbai kitur apaštalo Pauliaus apibūdinami kaip „meilės darbas“ (1 Tesalonikiečiams 1:3). Tai rodo, kad tikra meilė „dirba“ arba veikia. Tokia meilė nėra vien tik geranoriškas nusiteikimas be jokių meilės darbų, manyti, kad to pakanka, kad patiktume Dievui. Meilė, kuri turėtų užpildyti ir valdyti mūsų krikščionišką gyvenimą, yra Dievo meilė, kurią turi ir kurią pavyzdžiu rodo mūsų Dangiškasis Tėvas savo požiūryje į puolusią žmoniją. Dievas taip mylėjo mūsų puolusią žmoniją, kad atidavė tai, kas jam kainavo daugiau nei bet kas kitas, ką jis galėjo duoti, – savo viengimį ir mylimą Sūnų Jėzų. (Jono 3:16). Jėzuje turime pavyzdį, kaip tobulai susilieja tikra meilė ir geri darbai. Žinoma, negalime atlikti visų darbų, kuriuos atliko mūsų Gelbėtojas, bet galime stengtis ugdyti dvasią, kuri mus skatins daryti viską, ką tik galime.

Graikų kalbos žodis „*koinonia*“, Naujajame Testamente išverstas kaip „*bendrystė*“, reiškia „*partnerystę*“ (Galatams 2:9; Filipiečiams 1:5; 1 Jono 1:6,7). Krikščioniška bendrystė yra daugiau nei tik susitikimas aptarti bendrus tikėjimus. Norą susitikti vieniems su kitais turėtų skatinti suvokimas, kad Dievas mus pašaukė būti jo bendradarbiais jo didžiajame plane, skirtame nuodėmės prakeikto žmonijos pasaulio apšvietimui ir išgelbėjimui. 2 Korintiečiams 5:17–21; 6:1

Paulius pabrėžia darbą, kuriame esame pakviesti dalyvauti, aiškindamas: „Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su savimi... ir patikėjo mums

sutaikinimo žodį. Taigi, „ “ – mes esame Kristaus ambasadoriai.“ (2 Korintiečiams 5:19,20). Tai reiškia, kad, jei liksime ištikimi iki mirties, kartu su Kristumi, mūsų Galva, dalyvausime didžiajame darbe – susitaikinti pasiklydusį žmonijos pasaulį su Dievu. Tai bendras darbas, kuriame kiekvienas Mokytojo pėdomis einantis pasekėjas yra partneris. „Skatinti“ ar „motyvuoti“ vieni kitus ištikimybei šiai priežasties labui turėtų būti pagrindinis tikslas, kai susitinkame.